

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4049/2566

พนักงานอัยการจังหวัดเชียงราย โจทก์ นาย น. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 33, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 64, ป.อ. มาตรา 58, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 78

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยทั้งหกใช้รถยนต์ของกลาง 4 คัน พาคนต่างด้าว 47 คน ที่ลักลอบเดินทางเข้ามาในราชอาณาจักรไทยไปส่งยังจุดหมายปลายทางที่อำเภอแม่จัน จังหวัดเชียงราย จึงเป็นการใช้รถยนต์ของกลางเป็นยานพาหนะให้คนต่างด้าวขึ้นโดยสารมาในรถด้วยเท่านั้น มิได้เป็นการใช้รถยนต์ของกลางเพื่อพาคนต่างด้าวหลบหนีให้พ้นจากการจับกุม หรือเพื่อหลีกเลี่ยงการตรวจสอบจับกุมของเจ้าพนักงานตำรวจตามฟ้องของโจทก์โดยตรง รถยนต์ของกลางจึงไม่ใช่ทรัพย์สินที่จำเลยทั้งหกได้ใช้หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิดตาม ป.อ. มาตรา 33 (1)

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งหกตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 4, 64 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33, 58, 83 วรรคหนึ่ง 4 คำนวณ และบทโทษจำคุกของจำเลยที่ 4 ที่รอกการลงโทษไว้ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ย 1530/2564 ของศาลชั้นต้น เข้ากับโทษจำคุกของจำเลยที่ 4 ในคดีนี้ จำเลยทั้งหกให้การรับสารภาพ และจำเลยที่ 4 รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้บทโทษ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งหกมีความผิดตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 64 วรรคหนึ่ง ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 จำคุกคนละ 1 ปี จำเลยทั้งหกให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้คนละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกคนละ 6 เดือน บทโทษจำคุก 4 เดือน ของจำเลยที่ 4 ที่รอกการลงโทษไว้ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ย 1530/2564 ของศาลชั้นต้น เข้ากับโทษคดีนี้ เป็นจำคุกจำเลยที่ 4 มีกำหนด 10 เดือน วรรคหนึ่ง 4 คำนวณ ของกลาง จำเลยทั้งหกอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษายืน จำเลยทั้งหกฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 อนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังเป็นยุติตามที่ไม่มีคู่ความฝ่ายใดโต้แย้งกันในชั้นนี้ว่า จำเลยทั้งหกกระทำความผิดตามฟ้อง ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยทั้งหกมีเพียงประการเดียวว่า รถยนต์ของกลางทั้งสี่คันเป็นทรัพย์สินที่ใช้หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิดอันพึงรับหรือไม่ เห็นว่า ทรัพย์สินที่ศาลมีอำนาจสั่งรับตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33 (1) ได้นั้น จะต้องเป็นทรัพย์สินซึ่งผู้กระทำความผิดได้ใช้หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิดโดยตรง เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติตามคำฟ้องและคำให้การของจำเลยทั้งหกว่า ในวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง จำเลยทั้งหกใช้รถยนต์ของกลางทั้งสี่คันพาคนต่างด้าว 47 คน ที่ลักลอบเดินทางเข้ามาในราชอาณาจักรไทยไปส่งที่อำเภอแม่จัน จังหวัดเชียงราย อันเป็นกรณีที่จำเลยทั้งหกใช้รถยนต์ของกลางโดยสารพาคนต่างด้าว 47 คน ซึ่งลักลอบเข้ามาในราชอาณาจักรไทยโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายอยู่แล้วไปส่งยังจุดหมายปลายทาง จึงเป็นการใช้รถยนต์ของกลางเป็นยานพาหนะให้คนต่างด้าวขึ้นโดยสารมาในรถด้วยเท่านั้น มิได้เป็นการใช้รถยนต์ของกลางเพื่อพา

คนต่างด้าวหลบหนีให้พ้นจากการจับกุม หรือเพื่อหลีกเลี่ยงการตรวจสอบจับกุมของเจ้าพนักงาน
ตำรวจโดยตรง ดังนั้น รถยนต์ของกลางจึงไม่ใช่ทรัพย์สินที่จำเลยทั้งหกได้ใช้หรือมีไว้เพื่อใช้ในการ
กระทำความผิดตามฟ้องของโจทก์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33 (1) ศาลจึงไม่มีอำนาจ
สั่งริบได้ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษาให้ริบรถยนต์ของกลางมานั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกา
ของจำเลยทั้งหกฟังขึ้น พิพากษาแก้เป็นว่า ไม่ริบรถยนต์ของกลาง แต่ให้คืนรถยนต์ของกลางแก่
เจ้าของ นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5

องค์คณะ

บรรศักดิ์ ทวีพัฒน์ · วีรภัทร ไพบูลย์วัฒนกิจ · กิรติ ตั้งธรรม

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/4049/2566>